

Arrest

nr. 69 030 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché door E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 31 januari 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 juli 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan op 29 juli 2011 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Roma, geboren te Podujevo (Kosovo) en woonachtig te Mladenovac (Belgrado, Servië) en beschikt u over de Servische nationaliteit. U bent in 1975 geboren te Podujevo (Kosovo) maar uw vader had naast een huis in Podujevo ook nog een huis in Mladenovac, Servië. Uw vader pendelde tussen beide steden voor zijn werk. Toen de spanningen tussen de Serviërs en de Albanezen opliepen werd ook uw vader geviseerd door de Albanezen aangezien hij met een nummerplaat uit Belgrado rondreed. Uw vader zijn wagen werd met stenen bekogeld en rond die periode vonden er ook manifestaties tegen de Serviërs plaats in Kosovo. Omstreeks 1985 / 1986 verhuisden jullie daarom naar het huis van uw vader in Mladenovac. U ging sindsdien ook nooit meer terug naar Kosovo buiten één maal, 2 jaar geleden in een poging om aan documenten te geraken. In Servië kende u allerlei problemen. Zo werden jullie vaak bedreigd en aangevallen door Serviërs die zich ophielden in een café in jullie straat. Ze braken bij jullie binnen en vernielden jullie huis. Naast deze personen waren er ook anderen die jullie op straat beledigden en jullie om geld vroegen. In Servië vond u ook geen officieel werk omdat de Serviërs geen Roma in dienst wilden nemen. Jullie vrouwen mochten ook geen hoofddoek dragen en deden ze dit wel, dan werd deze door Serviërs afgetrokken op straat. Jullie kinderen kenden problemen op school en ook de Servische dokters behandelden jullie niet goed. Daarnaast werden jullie ook nog zonder reden geslagen door de politie. Door al deze problemen kreeg uw vrouw last van stress. Op 29 januari 2011 verliet u Servië samen met uw vrouw R.(...) S.(...) (CG 11/11297B; O.V. 6.759.649) en kinderen. Ook uw broer R.(...) Z.(...) (CG 11/11327; O.V. 6.759.673) en zijn vrouw H.(...) A.(...) (CG11/11328; O.V. 6.759.676) en hun kinderen vergezelden jullie. Op 31 januari 2011 kwamen jullie in België aan en diezelfde dag nog vroegen jullie asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart van 18 maart 2009, Uw geboorteakte van 03 mei 1995, uw Servisch rijbewijs van 12 mei 2008 alsook een krantenartikel van de krant Blic waarin de aanval op een jonge Roma beschreven staat alsook een artikel van op een internetforum waar de verandering van een Servische straatnaam naar een Roma straatnaam beschreven staat en waarin ook de afbraak van een Roma wijk in Belgrado besproken wordt.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw beweerde Kosovaarse nationaliteit op geen enkele manier heeft weten hard te maken. U woont naar eigen zeggen al sinds ongeveer 1986 / 1987 onafgebroken in Mladenovac, Servië en u ging sindsdien slechts één maal terug naar Kosovo (CGVS, p. 5). Daarenboven beschikt u enkel over recente Servische identiteitsdocumenten die dateren van na de Kosovaarse onafhankelijkheid. U verklaarde ook niet precies te weten wat uw nationaliteit is en stelde dat Servië en Kosovo voor u hetzelfde zijn (CGVS, p. 4). Uw vrees zal dan ook enkel ten aanzien van Servië beoordeeld worden. In Servië was u volgens uw verklaringen het slachtoffer van verscheidene problemen met etnische Serviërs. Zo zouden in juni of juli van 2010 een viertal Serviërs uw huis binnengedrongen zijn en de combi van uw vader vernield hebben. Jullie zouden op straat door hooligans uitgescholden en geslagen zijn en gedwongen zijn om jullie geld af te geven. Ook zouden jullie niet vrij jullie godsdienst kunnen beleven en zouden Serviërs de hoofddoeken van jullie vrouwen hun hoofd getrokken hebben (CGVS, pp. 11 – 12). Voor deze problemen heeft u echter niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus nood aan internationale bescherming zou bestaan. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn eens erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de overheid. Ook blijkt uit die informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. Zij garandeert voor alle etnische groepen, met inbegrip van Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Bij problemen met Servische burgers kan u zich, ook als Roma, dus richten tot de Servische autoriteiten. Zo blijkt uit uw verklaringen dat, wat betreft uw problemen met de Serviërs die midden vorig jaar bij u binnendrongen, de politie steeds ter plaatse kwam wanneer zich een incident voordeed, dat ze u vertelden dat ze wisten wie de daders waren en dat ze zouden proberen hen te vinden. Volgens uw verklaringen zou ook de gemeente op de hoogte geweest zijn van de overlast die het café van waaruit die Serviërs kwamen veroorzaakte en zouden zij plannen gehad hebben om dat café te sluiten. Uit uw bewering dat de politie kwam wanneer de feiten achter de rug waren (CGVS p. 11) kan niet zonder meer de onwil tot bescherming vanwege de Servische autoriteiten afgeleid worden. Vooreerst is het normaal dat de ordediensten niet steeds onmiddellijk ter plaatse kunnen zijn en daarnaast kan het uitblijven van onmiddellijk resultaat van het onderzoek andere oorzaken hebben (geen juiste identificatie van de daders, gebrek aan bewijs, onderzoeksdaden,...). Voor wat betreft de slagen die u kreeg op straat en de hoofddoeken die van jullie vrouwen hun hoofd werden getrokken op straat verklaarde u verder nooit klacht te hebben ingediend bij de Servische autoriteiten. U stelde dit niet te hebben gedaan uit schrik, omdat uw belagers u zeiden dat u de politie niet mocht waarschuwen (CGVS, pp. 14 - 15). Deze verklaringen voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten zijn niet afdoende.

Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. U haalt aan dat de politie zich zelf racistisch opstelde tegenover jullie en dat u zelf al meermaals het slachtoffer werd politiebatalieiten en onterechte aanhoudingen door een aantal Servische politieagenten (CGVS, p. 12; pp. 14 - 16). Hoewel het voorvalt dat bepaalde politieagenten zich schuldig maken aan dergelijk wangedrag blijkt uit de informatie van het CGVS dat dit niet zondermeer wordt gedoogd door de Servische autoriteiten en dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen door de politie plaatsvinden. Er dient op gewezen te worden dat er, indien u meent onrechtmatig behandeld te zijn door de Servische politie en meent dat uw rechten geschonden zijn, in Servië meerdere mechanismen bestaan – die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals ondermeer het Romani, het Albanees en het Kroatisch, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen.

Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. U verklaarde op de hoogte te zijn van de mogelijkheid tot het indienen van een klacht tegen de politie (CGVS, p. 16). Uw bewering dat u dit niet deed uit schrik voor represailles kan niet aanvaard worden als een afdoende reden. Naar analogie van wat eerder reeds werd vermeld kunnen ook de hogere autoriteiten niet optreden indien zij niet op de hoogte werden gebracht van de feiten die zich hebben voorgedaan. Daarnaast dient nog vermeld te worden dat uw vermeende vrees ten aanzien van de Servische autoriteiten toch wel in twijfel kan worden getrokken door het feit dat u hen voor bepaalde feiten, zoals de inval in jullie huis, wel contacteerde. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Aangaande uw verklaringen dat jullie niet vrij waren jullie godsdienst te beleven doordat jullie angst hadden sinds de moskee in Belgrado en deze in Nis in brand werden gestoken moet worden gezegd dat deze gebeurtenissen geen actuele vrees voor vervolging meer kunnen rechtvaardigen. Het gaat hier om gebeurtenissen die, blijkens de informatie waarover het CGVS beschikt, rechtstreeks gelieerd waren aan de etnische rellen die in dezelfde periode, maart 2004, in Kosovo plaatsvonden tussen Albanezen en Serviërs. De gebeurtenissen in Servië waren daarop een reactie. Ondertussen is de veiligheidssituatie echter grondig veranderd en gestabiliseerd. Uit uw verklaringen blijkt trouwens dat de moskee sindsdien bewaakt werd door de politie en dat u er nog steeds naartoe ging (CGVS, p. 15). Wat betreft de beledigingen en pesterijen die u en uw familieleden hebben ondergaan op straat (CGVS, pp. 12 - 13) dient te worden vastgesteld dat het gaat om kleine incidentjes en verbale beledigingen die, hoe pijnlijk het ook is deze persoonlijk te ontvangen, niet dermate ernstig kunnen worden genoemd dat zij oplopen tot vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of tot ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Daarenboven geldt ook hier dat u de mogelijkheid heeft om klacht neer te leggen tegen de personen die u beledigen of pesten. Wat de door u aangehaalde problemen van uw kinderen op school (CGVS, p. 12) betreft dient te worden gesteld dat pesterijen tussen schoolkinderen in het algemeen niet kunnen gezien worden als vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en evenmin als ernstige schade. Ook discriminatie door de school loopt op zich niet op tot vervolging. Een eerste stap naar een oplossing lijkt in zulk een situatie te zijn dat de schoolautoriteiten worden gecontacteerd om de problemen aan te pakken. U beweerde dat u dit probeerde. De verklaringen die u hierover aflegde stemmen echter niet overeen met deze van uw echtgenote. Zo stelde u niet naar de directie te zijn gestapt en hierover enkel eenmalig met een leerkracht te hebben gepraat die u vervolgens doorverwees naar de schoolpsycholoog (CGVS, pp. 16 – 17). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat jullie naar de leerkrachten, de directeur en de gemeente zijn gestapt om dit aan te klagen en dat de directeur verklaarde dat jullie logen en ze u bij de gemeente wandelen stuurden (CGVS 11/11297B, p. 14). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van de verklaringen en daarom eveneens de geloofwaardigheid van uw bewering dat er onwil was bij de schoolautoriteiten om uw problemen aan te pakken. In elk geval geldt voor deze situatie dat de mogelijkheid bestaat om de school aan te klagen indien zij de wet niet respecteert, een andere oplossing zou kunnen bestaan in het zoeken van een andere school voor uw kinderen. Betreffende de door u verklaarde slechte behandeling van uw dochter

door Servische artsen dient vooreerst te worden gesteld dat uw verklaringen niet overeenkomen met die van uw partner. Zo stelt u dat de problemen begonnen doordat ze vroegtijdig werd ontslaan uit het ziekenhuis (CGVS, p. 12) en stelt uw partner dat uw dochter niet aanvaard werd in de kliniek tot de problemen te erg werden (CGVS 11/11297B, p. 11). Daarnaast heeft geen van u beide aannemelijk gemaakt dat de behandeling vanwege die Servische artsen oploopt tot oplopen tot vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of tot ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Zo kan een inschattingsfout of een medische complicatie hier evengoed de oorzaak zijn. Hetzelfde geldt voor uw verklaring als zou uw vrouw de verkeerde medicatie gekregen hebben in Servië voor haar stress. Toen uw vrouw de artsen duidelijk maakte dat haar behandeling niet werkte kreeg zij ook andere medicatie (CGVS, p. 19). Dat deze op hun beurt maar weinig effect hadden kan door tal van factoren verklaard worden en hoeft zeker niet op vervolging vanwege Servische artsen te wijzen. Wat betreft uw opmerking dat de rechten van de Roma in Servië volledig genegeerd worden (CGVS, p. 15), dient vastgesteld te worden dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch of ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. Problemen blijven er vooral voor ontheemden en Roma zonder identiteitsdocumenten. U bevond zich evenwel niet in dit geval. U beschikt over de nodige Servische identiteitsdocumenten (CGVS, p. 7) en u bent evenmin ontheemd. De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets veranderen. Uw identiteitskaart bewijst enkel uw identiteit en Servische nationaliteit die niet betwist worden. Uw Servisch rijbewijs toont enkel aan dat u gemachtigd was om in Servië met de wagen te rijden. Het krantenartikel betreffende de Roma jongen die werd aangevallen toont aan dat geweld tegen Roma in Servië voorkomt maar toont ook aan dat er daadwerkelijk tegen wordt opgetreden door de Servische autoriteiten. Het internetartikel dat u voorlegt betreft een discussie omtrent het veranderen van een Servische straatnaam naar een Roma straatnaam alsook het ontruimen van een illegale Roma wijk in Belgrado. Geen van deze discussies heeft betrekking op uw persoonlijke situatie. Ook inzake de asielaanvraag van uw vrouw R.(...) S.(...) (CG 11/11297B ; O.V. 6.759.649), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Roma, geboren te Podujevo (Kosovo) en woonachtig te Mladenovac (Servië) en beschikt u over de Kosovaarse nationaliteit. U bent in 1975 geboren te Podujevo (Kosovo) maar uw vader had naast een huis in Podujevo ook nog een huis in Mladenovac, Servië. Uw vader pendelde tussen beide steden voor zijn werk. Toen u ongeveer dertien jaar was verhuisde u net zoals uw huidige partner R.(...) V.(...) (CG 11/11297 ; o.v. 6.759.649) naar Mladenovac, Servië. Jullie verlieten Kosovo omdat de Albanezen jullie pesten. In Mladenovac leerde u uw partner beter kennen en trouwden jullie ook. Sinds uw vertrek uit Podujevo omstreeks 1988 ging u geen enkele maal nog terug naar Kosovo. In Servië kende u allerlei problemen. Zo werden jullie vaak bedreigd en aangevallen door Serviërs die zich ophielden in een café in jullie straat. Ze braken bij jullie binnen als ze dronken waren en vroegen om geld. Op een gegeven dag werd u eveneens door hen aangevallen toen u alleen thuis was. Uw zoon die had gezien hoe ze u hadden toegetakeld kon het niet meer aan en ging weg. Jullie mochten ook geen hoofddoek dragen en deden jullie dit wel, dan werd deze door Serviërs afgetrokken op straat. Jullie kinderen kenden problemen op school en ook de Servische dokters behandelden jullie niet goed. Op 29 januari 2011 verliet u Servië samen met uw man R.(...) V.(...) (CG 11/11297 ; O.V. 6.759.649) en kinderen. Ook uw schoonbroer R.(...) Z.(...) (CG 11/11327 ; O.V. 6.759.673) en zijn vrouw H.(...) A.(...) (CG11/11328 ; O.V. 6.759.676) en hun kinderen vergezelden jullie. Op 31 januari 2011 kwamen jullie in België aan en diezelfde dag nog vroegen jullie asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart dd. 10 mei 2005, uw geboorteakte dd. 05 december 2005 alsook de geboorteaktes van uw kinderen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw beweerde Kosovaarse nationaliteit op geen enkele manier heeft weten hard te maken. U woont naar eigen zeggen al sinds ongeveer 1988 onafgebroken in Mladenovac, Servië en u ging sindsdien nooit meer terug naar Kosovo (CGVS, p. 3). Daarenboven beschikt u enkel over Servische identiteitsdocumenten. U verklaarde ook niet precies te weten wat uw nationaliteit is en dat u zich bij de verklaring van uw man hieromtrent wenste aan te sluiten (CGVS, p. 4). Gezien bovenvermelde opmerkingen zal uw vrees dan ook enkel ten aanzien van Servië beoordeeld worden. In Servië was u volgens uw verklaringen het slachtoffer van verscheidene problemen met etnische Serviërs. Zo zouden Serviërs een drietal jaar geleden bij u binnengedrongen zijn toen u alleen thuis was. U wist nog uw twee dochters en een schoondochter te verschuilen in de kast. De Serviërs vielen u aan en uw zoon diende hierbij toe te kijken daarna werd ook hij geslagen. Hij kon het geweld niet meer aan en vluchtte weg, sindsdien zag u hem niet meer terug. Verder zouden de Serviërs nog verscheidene malen bij jullie zijn binnengedrongen om jullie te slaan en jullie geld af te nemen. Ook zouden jullie niet vrij jullie godsdienst kunnen beleven en zouden Serviërs de hoofddoeken van jullie hoofd getrokken hebben (CGVS, pp. 11 – 12). Voor deze problemen heeft u echter niet aannemelijk gemaakt dat u geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus nood aan internationale bescherming zou bestaan. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er in Servië een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de overheid. Ook blijkt uit die informatie dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden door de Servische justitie. Zij garandeert voor alle etnische groepen, met inbegrip van Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Bij problemen met Servische burgers kan u zich, ook als Roma, dus richten tot de Servische autoriteiten. Zo blijkt, voor wat betreft uw problemen met de Serviërs die bij u binnendrongen, uit uw verklaringen dat wanneer jullie de politie belden deze wel degelijk ter plaatse kwam wanneer zich een incident voordeed en dat ze u vertelden dat u hen steeds mocht bellen indien er problemen waren. Uit uw bewering dat de politie kwam wanneer de belagers weg waren en de feiten achter de rug waren (CGVS pp. 13-14) kan niet zonder meer de onwil tot bescherming vanwege de Servische autoriteiten afgeleid worden. Vooreerst is het normaal dat de ordediensten niet steeds onmiddellijk ter plaatse kunnen zijn en daarnaast kan het uitblijven van onmiddellijk resultaat van het onderzoek andere oorzaken hebben (geen juiste identificatie van de daders, gebrek aan bewijs, onderzoeksdaden,...). Verder verklaarde u noch voor de aanval toen u alleen thuis was noch voor het incident met de hoofddoek die van uw hoofd werd getrokken op straat ooit klacht te hebben ingediend bij de Servische autoriteiten. U stelt dit niet te hebben gedaan maar achtte het mogelijk dat uw man dat zou hebben gedaan (CGVS, pp. 14 - 15). Uw man stelde daarover dit niet te hebben gedaan uit schrik, omdat uw belagers zeiden dat hij de politie niet mocht waarschuwen (CGVS 11/11297, pp. 14 - 15). Deze verklaringen voor het niet inroepen van

de bescherming door uw eigen autoriteiten zijn niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Uw man haalt nog aan dat de politie zich zelf racistisch opstelde tegenover jullie en dat hij zelf al meermaals het slachtoffer werd politiebatalieuten en onterechte aanhoudingen door een aantal Servische politieagenten (CGVS 11/11297, p. 12; pp. 14 - 16). Hoewel het voorvalt dat bepaalde politieagenten zich schuldig maken aan dergelijk wangedrag blijkt uit de informatie van het CGVS dat dit niet zondermeer wordt gedoogd door de Servische autoriteiten en dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen door de politie plaatsvinden. Er dient op gewezen te worden dat er, indien u meent onrechtmatig behandeld te zijn door de Servische politie en meent dat uw rechten geschonden zijn, in Servië meerdere mechanismen bestaan – die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals ondermeer het Romani, het Albanees en het Kroatisch, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Uw man verklaarde op de hoogte te zijn van de mogelijkheid tot het indienen van een klacht tegen de politie (CGVS 11/11297, p. 16). Zijn bewering dat hij dit niet deed uit schrik voor represailles kan niet aanvaard worden als een afdoende reden. Naar analogie van wat eerder reeds werd vermeld kunnen ook de hogere autoriteiten niet optreden indien zij niet op de hoogte werden gebracht van de feiten die zich hebben voorgedaan. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie anno 2010 beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Ik meen dan ook dat in Servië anno 2010 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Wat de door u aangehaalde problemen van uw kinderen op school (CGVS, p. 12) betreft dient te worden gesteld dat pesterijen tussen schoolkinderen in het algemeen niet kunnen gezien worden als vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie en evenmin als ernstige schade. Ook discriminatie door de school loopt op zich niet op tot vervolging. Een eerste stap naar een oplossing lijkt in zulk een situatie te zijn dat de schoolautoriteiten worden gecontacteerd om de problemen aan te pakken. U beweerde dat u dit probeerde. De verklaringen die u hierover aflegde stemmen echter niet overeen met deze van uw echtgenoot. Zo stelde uw man niet naar de directie te zijn gestapt en hierover enkel eenmalig met een leerkracht te hebben gepraat die hem vervolgens doorverwees naar de schoolpsycholoog (CGVS 11/11297, pp. 16 – 17). U verklaarde daarentegen dat jullie naar de leerkrachten, de directeur en de gemeente zijn gestapt om dit aan te klagen en dat de directeur verklaarde dat jullie logen en ze u bij de gemeente wandelen stuurden (CGVS, p. 14). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van de verklaringen en daarom eveneens de geloofwaardigheid van uw bewering dat er onwil was bij de schoolautoriteiten om uw problemen aan te pakken. In elk geval geldt voor deze situatie dat de mogelijkheid bestaat om de school aan te klagen indien zij de wet niet respecteert, een andere oplossing zou kunnen bestaan in het zoeken van een andere school voor uw kinderen. Betreffende de door u verklaarde slechte behandeling van uw dochter door Servische artsen dient vooreerst te worden gesteld dat uw verklaringen niet overeenkomen met die van uw partner. Zo stelt u dat uw dochter niet aanvaard werd in de kliniek tot de problemen te erg werden (CGVS, p. 11) en stelt uw partner dat de problemen begonnen doordat ze vroegtijdig werd ontslaan uit het ziekenhuis (CGVS 11/11297, p. 12). Daarnaast heeft geen van u beide aannemelijk gemaakt dat de behandeling vanwege die Servische artsen oploopt tot vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of tot ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.. Zo kan een inschattingfout of een medische complicatie hier evengoed de oorzaak zijn. Hetzelfde geldt voor uw verklaring als zou u de verkeerde medicatie gekregen hebben in Servië voor uw stress. Uit de verklaringen van uw partner blijkt dat toen u de artsen duidelijk maakte dat uw behandeling niet werkte u ook andere medicatie kreeg (CGVS partner, p. 19). Dat deze op hun beurt maar weinig effect hadden kan door tal van factoren verklaard worden en hoeft zeker niet op vervolging vanwege Servische artsen te wijzen. Verder dient vastgesteld te worden dat Roma in Servië inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van ondermeer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v.

de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Romakinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch of ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. Problemen blijven er vooral voor ontheemden en Roma zonder identiteitsdocumenten. U bevond zich evenwel niet in dit geval. U beschikt over de nodige Servische identiteitsdocumenten (CGVS, p. 7) en u bent evenmin ontheemd. De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2010 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets veranderen. Uw identiteitskaart en uw geboorteakte en die van uw kinderen bewijst enkel jullie identiteit en Servische nationaliteit die niet betwist worden. Ook inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot, R.(...) V.(...) (CG 11/11297 ; O.V. 6.759.649), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren de schending aan van de motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers stellen dat in de bestreden beslissingen het asielrelaas niet in twijfel wordt getrokken. Er wordt namelijk nergens melding gemaakt van de ongeloofwaardigheid van de verklaringen. Verzoekers herhalen dat zij melding hebben gemaakt van problemen van discriminatie in het zoeken naar werk, dat hun kinderen gepest werden op school en dat er geen aandacht aan hen werd besteed, dat zij problemen kenden bij de toegang tot de gezondheidszorg en met de politiediensten en dat ze door de Serviërs werden afgeperst. Ze benadrukken dat het Commissariaat-generaal zelf opmerkt dat er een probleem van discriminatie is van de Roma in Servië. De Servische autoriteiten zouden echter deze situatie erkennen en proberen op te lossen. Verzoekers merken evenwel op dat de manier waarop de Roma worden behandeld een schending inhoudt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), aangezien er sprake is van een vernederende en mensonterende

behandeling. De discriminatie speelt ook een rol op de arbeidsmarkt, op het vlak van sociale voordelen, toegang tot gezondheidszorg, enz. Verzoekers wijzen erop dat dit dient te worden meegenomen bij de algehele beoordeling van het relaas. Verzoekers verwijzen daarbij naar de 'Guide des procédures et des critères' van UNHCR. De discriminaties waarvan zij slachtoffer waren, werden door verzoekers uiteen gezet en het Commissariaat-generaal twijfelde niet aan de geloofwaardigheid ervan. Deze feiten werden echter niet gezien als een geheel, maar als afzonderlijke aspecten, waardoor men het cumulatief effect heeft gemist. Het Commissariaat-generaal doet geen onderzoek naar de verschillende discriminerende behandelingen, maar stelt enkel dat er geen bewijs is dat het gaat om discriminatie of dat het discriminatie is omwille van hun Roma achtergrond. Verzoekers herhalen nogmaals de vervolgingsfeiten en benadrukken dat er geen beoordeling werd gemaakt op basis van het geheel van de feiten en dat het Commissariaat-generaal daardoor de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden. Verzoekers konden geen beroep doen op andere instanties in Servië omwille van de verschillende mensonterende behandelingen die zij reeds hebben ondergaan bij de politie enerzijds en het feit dat zij bedreigd werden als er politie zou worden bijgehaald anderzijds. Het Commissariaat-generaal stelt zelf dat er nog steeds problemen zijn bij de Servische politie. In die zin is er een tegenstrijdigheid te vinden in de bestreden beslissingen. In de bestreden beslissingen wordt er namelijk enerzijds vastgesteld dat verzoekers geen objectieve grond hebben om aan te nemen dat zij geen bescherming kunnen krijgen en anderzijds stelt men dat hervormingen noodzakelijk blijven voor het beter functioneren van de Servische politie. Verzoekers weerleggen verder twee tegenstrijdigheden die het Commissariaat-generaal heeft vastgesteld. Verzoekers erkennen dat er verschillende initiatieven zijn genomen door de Servische overheid om de situatie van Roma te verbeteren, maar vermelden ook dat deze maatregelen nog geen concrete vruchten hebben afgeworpen. Het is niet voldoende om te stellen dat de autoriteiten zich bewust zijn van een situatie. Het Commissariaat-generaal dient te onderzoeken in welke mate deze maatregelen effectief zijn. In bijlage voegen verzoekers een 'Anti Racism monitors report on Serbia' bij van 31 mei 2011 waarin wordt gesteld dat "*racist crimes may be going unpunished by Serbian Courts*". Verzoekers herhalen dat de behandeling die ze hebben gekregen tot aan hun vertrek uit Servië een inbreuk is op artikel 3 van het EVRM en vragen tenslotte de toekenning van het statuut van vluchteling of minstens de subsidiaire bescherming.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, stelt het Commissariaat-generaal in de eerste plaats vast dat verzoekers' vrees ten aanzien van Servië beoordeeld dient te worden, aangezien dat de beweerde Kosovaarse nationaliteit van verzoekers geenszins aannemelijk wordt gemaakt en zij enkel Servische identiteitsdocumenten neerleggen. Met betrekking tot de inval van Serviërs in hun huis, de beledigingen en pesterijen op straat en het aftrekken van de hoofddoeken, zijn verzoekers er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat ze geen of onvoldoende beroep konden doen op de hulp en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en uit de verklaringen van verzoekers blijkt echter dat er geen onwil bestaat bij de Servische politie om bescherming te bieden. Uit deze gegevens besluit de commissaris-generaal dat de Servische overheid voldoende maatregelen treft ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot hun angst sedert de brand in de moskee in Belgrado en deze in Nis, dient te worden gezegd dat deze gebeurtenissen, aldus het Commissariaat-generaal geen actuele vrees voor vervolging meer kunnen rechtvaardigen.

Met betrekking tot de beledigingen en de pesterijen die verzoekers en hun familieleden hebben ondergaan en de problemen van verzoekers' kinderen op school kunnen luidens de bestreden beslissingen niet dermate ernstig genoemd worden dat zij als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of tot ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming kunnen worden gekwalificeerd. Aangaande de beweerde slechte behandeling van hun dochter door de artsen wijst de commissaris-generaal op een tegenstrijdigheid en dient er te worden gezegd dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de behandeling vanwege die artsen oploopt tot oplopen tot vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of tot ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming omdat het geringe effect van de behandelingen door tal van factoren verklaard kan worden. In de beslissingen wordt de discriminatie van Roma bevestigd, maar wordt gesteld dat deze het gevolg is van een samenloop van omstandigheden en niet louter te herleiden is tot de etnische origine. Tevens wordt in de beslissingen vermeld dat discriminatie niet automatisch kan

gelijkgesteld worden met vervolging. De commissaris-generaal zet de situatie van de Roma in Servië uiteen en concludeert dat het beleid gericht is op integratie en niet op vervolging van minderheden. Uit de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt blijkt dat er vooral problemen zijn voor ontheemden en Roma zonder identiteitsdocumenten, maar verzoekers bevonden zich niet in dergelijk geval. De algemene situatie van de Roma geeft geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag en is niet van die aard is dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.4. Van vervolging is slechts sprake in geval van een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen de welke een staat niet kan of wil beschermen (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 104-105). Verzoekers verwijzen naar de *"Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié"*, van UNHCR (Proceduregids) en betogen dat er geen onderzoek werd gedaan naar de verschillende discriminerende behandelingen en er geen beoordeling werd gemaakt op basis van het geheel, waardoor de zorgvuldigheidsplicht zou zijn geschonden. De Raad merkt op dat in de bewuste paragrafen uit de Proceduregids, die door verzoekers worden geciteerd, uitdrukkelijk wordt gesteld dat discriminatie slechts in uitzonderlijke gevallen met vervolging kan worden gelijkgesteld, met name wanneer de betrokkene bijvoorbeeld ernstige hinder ondervindt bij het uitoefenen van een beroep, het belijden van zijn godsdienst of de toegang tot het onderwijs (Proceduregids, §54). Uit het administratief dossier kan op grond van de verklaringen van eerste verzoeker worden afgeleid dat hij wel degelijk actief was geweest op de arbeidsmarkt. Op de vaag *"Werkte u in Servië?"* antwoordde hij immers: *"Fysieke arbeid, laden lossen, in de weides, fruit, groenten,... metaal verzamelen, afval."* (stuk 11, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 09/05/2011, p. 11). Met betrekking tot de toegang tot het onderwijs blijkt dat zowel eerste verzoeker als zijn kinderen school liepen in Servië (stuk 11, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 09/05/2011, p. 9, p. 12). Ook wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, blijkt dat tweede verzoekster en haar dochter verschillende artsen hebben bezocht naar aanleiding van miltproblemen en stress (stuk 11, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 09/05/2011, p. 12). Wat de bejegening door de Servische politie betreft, merkt de Raad op dat uit de verklaringen van eerste verzoeker kan worden opgemaakt dat de politie wel degelijk inging op hun oproep naar aanleiding van de inval van Serviërs in hun woning (stuk 11, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 09/05/2011, p. 14). Verder verklaren verzoekers dat ze nooit een officiële klacht hebben ingediend (stuk 11, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 09/05/2011, p. 14). Deze vaststellingen relativiseren de discriminatoire bejegening waarvan verzoekers beweren slachtoffer te zijn. Bovendien tonen verzoekers ondanks hun beweringen op dit punt niet aan dat de cumulatie van deze discriminaties gevolgen heeft die ernstige schade toebrengen aan een persoon (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.283) waardoor deze als vervolging zouden kunnen worden gekwalificeerd. Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden dat geen beoordeling werd gemaakt op basis van het geheel van de feiten. Zij voeren een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, maar laten na om in hun verzoekschrift uiteen te zetten met welke specifieke elementen, waaruit de ernstige schade aan een persoon zou blijken, bij de beoordeling door de commissaris-generaal geen rekening zou zijn gehouden.

2.5. Aangaande de slechte behandeling van hun dochter stelt de Raad vast dat er onduidelijkheid bestaat over de situatie van de dochter. In het verzoekschrift staat dat eerste verzoeker zou hebben verklaard dat zijn dochter overleed door gebrek aan verzorging. In het gehoorverslag staat echter dat eerste verzoeker verklaarde dat zijn dochter *"nog steeds pijn"* heeft, waaruit de Raad afleidt dat hij deze laatste op heden nog in leven is (stuk 11, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 09/05/2011, p. 12). Deze onduidelijkheid doet natuurlijk vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Verzoekers trachten in wezen hun tegenstrijdige verklaringen te verdoezelen door hun verklaringen te verhalen in de hoop dat deze een logisch geheel zouden vormen. Deze nieuwe weergave is echter *post factum* en doet geen afbreuk aan de terecht vaststellingen opgenomen in de bestreden beslissing. Bovendien blijkt hieruit geenszins dat de dochter verstoken zou zijn gebleven van een adequate behandeling en dat dit te wijten zou zijn aan haar etnische origine. Ook wat de tegenstrijdigheid in verband met het verwittigen van de schoolautoriteiten betreft, beperken verzoekers zich tot een verduidelijking die ze achteraf geven door te stellen dat verzoekster verschillende stappen heeft ondernomen om het probleem aan te kaarten, maar haar echtgenoot hiervan niet op de hoogte heeft gebracht, waardoor er geen tegenstrijdigheid zou bestaan. Deze weinig bevredigende uitleg volstaat echter niet om de tegenstrijdigheid te rechtvaardigen. De Raad stelt tevens vast dat er wordt beweerd dat verzoekers problemen hadden bij het zoeken naar werk, terwijl uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker werkte (stuk 11, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 09/05/2011, p. 9). Deze constatering is nefast voor de algemene geloofwaardigheid van verzoekers.

2.6. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn

land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Waar verzoekers beweren dat zij geen beroep hebben gedaan op de politie omwille van de verschillende mensonterende behandelingen die zij reeds hebben ondergaan bij de politiediensten, stelt de Raad vast dat uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt, dat er meerdere mechanismen bestaan, die ook toegankelijk zijn voor Roma, om dergelijk wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten (stuk 25, Landeninformatie, 'Themaverslag 'Servië wet en orde' van Landinfo d.d. 24 november 2008', 'Commission of the European Communities: Commission Staff working Document', 'Info OVSE', 'Kopie van de OVSE flyer'). Eerste verzoeker verklaarde op de hoogte te zijn van de mogelijkheid tot het indienen van een klacht, maar liet na om dit te doen (stuk 11, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 09/05/2011, p. 16). Daarnaast benadrukt de Raad dat de bewering geen klacht te hebben ingediend uit schrik voor represailles (klacht tegen de politie: stuk 11, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 09/05/2011, p. 16; klacht tegen belagers: stuk 11, gehoorverslag CGVS eerste verzoeker 09/05/2011, p. 14-15) niet als afdoende reden kan worden aanvaard. De bevoegde overheden kunnen namelijk niet optreden wanneer ze geen kennis hebben van de problemen, zodat verzoekers geenszins aantonen dat de autoriteiten niet op nuttige wijze zouden kunnen optreden en evenmin dat ze niet zouden kunnen rekenen op bescherming ingeval van aangifte. Uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt trouwens dat er geen sprake is van systematische, specifiek op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen vanwege de Servische autoriteiten (stuk 25, Landeninformatie, SRB, Servië, 'De situatie van Roma in Servië', p. 10). Tenslotte blijkt uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat er een uitgebreide wetgeving bestaat die discriminatie op grond van etnie strafbaar maakt en dat hiertegen in de praktijk steeds beter wordt opgetreden door de overheid. Verder kan men uit deze informatie afleiden dat personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma wel degelijk vervolgd worden. Er zijn namelijk wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging tegen etnische groepen (stuk 25, Landeninformatie, 'Themaverslag 'Servië wet en orde' van Landinfo d.d. 24 november 2008', 'Commission of the European Communities: Commission Staff working Document', 'Info OVSE', 'Kopie van de OVSE flyer', 'SRB Situatie van Roma in Servië d.d. januari 2010', 'US Department of State 2008 Human Rights Report Serbia', 'Decade of Roma Inclusion Terms of Reference'). Verzoekers blijven bovendien in gebreke hun beweerd pogingen om een beroep te doen op de politiediensten, noch het falen van die pogingen aan te tonen met enig concreet begin van bewijs.

2.7. Waar verzoekers in de bestreden beslissingen een tegenstrijdigheid ontwaren doordat enerzijds wordt gesteld dat verzoekers geen objectieve grond hebben om aan te nemen dat zij geen bescherming kunnen krijgen terwijl anderzijds wordt gesteld dat er, wat de Servische politie betreft, nog hervormingen noodzakelijk blijven, kunnen zij niet worden gevolgd. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekers toe om aannemelijk te maken dat zij geen beroep kunnen doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden. Verzoekers hebben nagelaten om dit *in concreto* aan te tonen. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Servische overheid *in globo* voldoende maatregelen treft ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Uit dit alles kan in alle redelijkheid worden afgeleid dat verzoekers hebben verzuimd om de lokale beschermingsmogelijkheden uit te putten, waardoor zij niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. Door toevoeging van de nuance dat er in Servië nog steeds hervormingsinspanningen noodzakelijk blijven, is niet behept met een tegenstrijdigheid.

2.8. De samenvatting van een rapport van de Raad van Europa over de situatie in Servië, dat werd toegevoegd aan het verzoekschrift bevestigt grotendeels de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd door het Commissariaat-generaal inzoverre deze betrekking heeft op de socio-economische achterstelling van Roma. Waar het rapport vermeldt dat er maar enkele racistisch geïnspireerde criminele feiten leiden tot een vervolging en dat de straffen daarvoor relatief laag zijn, heeft het geen betrekking op de situatie van verzoekers aangezien zij nooit een officiële klacht hebben ingediend. Een samenvatting van deze 'Anti-racism monitors report on Serbia', bestaande uit één pagina is bovendien niet van die aard om een ander licht te werpen op de vaststellingen op grond van de uitgebreide informatiebundel die werd toegevoegd werd aan het administratief dossier (stuk 25, Landeninformatie). Uit deze informatie kan in elk geval niet worden afgeleid dat de inspanningen van de Servische autoriteiten om de situatie van Roma te verbeteren nog geen vruchten hebben afgeworpen, zoals verzoekers lijken te beweren. Het komt aan verzoekers toe om concreet aan te tonen dat zij, ondanks deze maatregelen, op grond van de bestaande discriminatie nog steeds een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade. De verwijzing naar een samenvatting van een rapport van de Raad van Europa volstaat op dit punt allerminst.

2.9. Waar verzoekers stellen dat de manier waarop Roma worden behandeld een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of

bestrafing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestrafing, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN